

ת"פ 43710/10/13 - מדינת ישראל, פרקליטות מחוז מרכז נגד פלונית

בית משפט השלום בראשון לציון

ת"פ 43710-10-13 פרקליטות מחוז מרכז נ' כהן
בפני כבוד השופט מנחם מזרחי, סגן הנשיאה

בעניין: מדינת ישראל פרקליטות מחוז מרכז
באמצעות ב"כ עוה"ד משה יחזקאל

המאשימה

נגד

פלונית באמצעות ב"כ עוה"ד גיל גבאי

הנאשמת

הכרעת - דין

א. כתב-האישום וזירת המחלוקת:

כתב-האישום מייחס לנאשמת שני אישומים:

באישום הראשון, עבירה של תקיפת קטין על-ידי אחראי, לפי סעיף 368ב(א) לחוק העונשין, התשל"ז - 1977.

באישום זה נטען, כי בתאריך 11.10.12 הנאשמת תקפה את בתה, י.כ., ילידת 1997, בסטירה ונשכה את ידה בנסיבות המתוארות בו.

באישום השני, ריבוי עבירות של תקיפת קטין על-ידי אחראי לפי סעיפים 368ב(א) + 368א(2)(1) לחוק הנ"ל.

באישום זה נטען, כי עובר לתאריך 16.10.12, במספר הזדמנויות, במועדים שונים, נהגה הנאשמת להכות את בנותיה הקטינות, י.כ. ילידת 1997 וש.כ. ילידת 1996, על בסיס יום יומי, בסטירות, צביטות ונשיכות.

באופן כללי, הנאשמת מסרה כפירה, ואף הוסיפה כי בתה היא זו שתקפה אותה (פרוטוקול יום 2.3.15).

במסגרת עדותה, אישרה כי היו מקרים בהם צעקה על בנותיה, אשר נקטו באלימות אחת כלפי רעותה וכלפי אחיהן הקטנים, אך היא מעולם לא תקפה אותן במכות כפי הטענה בכתב-האישום.

ב. דיון:

(1). עדותה של ש.כ:

העדה הוכרזה עדה עוינת ועוינותה הייתה ברורה.

היא הייתה לחוצה, כעוסה משך כל עדותה ונהיר היה כי עדה זו אינה חפצה לשתף פעולה לחקר האמת (עמוד 79 שורה 2 והלאה, עמוד 86 שורה 18, עמוד 105 שורה 32: "...היא מעצבנת אותי פשוט", עמוד 111 שורה 4).

היה ברור כשמש, כי היא הגיעה לבית-המשפט חדורת מוטיבציה לסייע לנאשמת ולא לשתף פעולה עם המאשימה בדרך של מסירת עובדות ופרטים שבכוחם להפלילה.

בתחילה, "איבדה" את זיכרונה לחלוטין, וזאת גם ביחס לפרקים נרחבים בעברה ובאופן בלתי סביר (עמוד 62 שורה 27, עמוד 63 שורה 6, עמוד 63 שורה 25, עמוד 64 שורה 4, שורה 7, שורה 9, גם לאחר שהקריאו לה את הודעתה במשטרה טרם עדותה - עמוד 65 שורה 3 ובבית-המשפט - שורה 15, לא זכרה שחתמה על הודעתה במשטרה - עמוד 67 שורה 5 ועוד).

העידה כאילו נמחקו מזיכרונה חיים שלמים משך שנים (עמוד 79 שורה 19).

השיבה באופן סתמי "בסדר" ביחס למערכת היחסים בינה ובין הנאשמת ומיאנה להרחיב (עמוד 64 שורה 2, עמוד 68 שורה 27).

ניכר היה כי אין מדובר בתחלואת אמת שפגעה בזיכרונה, אלא ברצון ברור שלא להפליל את הנאשמת.

היא הגיעה למסור עדות יחד עם אחותה והנאשמת (עמוד 64 שורה 29).

והנה, למרבה הפלא, כאשר הנאשמת עזבה לשעה קלה (עמוד 87 שורה 9) את אולם בית-המשפט, שב זיכרונה לתפקוד תקין והיא החלה למסור עדות חלקית, טיפין, טיפין באופן המלמד, כי אין מדובר בבעיה רפואית של אובדן זיכרון (עמוד 87 שורה 11).

וכך מסרה: "היא הרימה נעל..." - ביחס למריבות בינה ובין אחותה (עמוד 87 שורה 2 והלאה) עד אשר הנאשמת שבה לאולם (עמוד 89 שורה 1).

אחר המשיכה, לשיעורין, לאשר כי היא ואחותה רבו (עמוד 93 שורה 25, עמוד 113 שורה 2), אך עדיין לא זכרה מה היו מלוא מעשיה אל הנאשמת.

אשרה שהגיעה משטרה, שהיו צעקות (עמוד 96 שורה 13).

אשרה שהנאשמת "אוהבת לצעוק" (עמוד 96 שורה 31).

אשרה שנהגה לצעוק עליה ועל אחותה כאשר רבו (עמוד 113 שורה 19, עמוד 117 שורה 21, אך לא מעבר לכך - עמוד 118 שורה 21 מלבד סטירות וצביטות "בכללי").

ביחס לנאשמת, נשאלה אם היא נקטה באלימות והשיבה רק: "כנראה שכן" (עמוד 118 שורה 32 + עמוד 120 שורה 18). אחר הפטירה "כן" - במענה לשאלה האם הנאשמת הכתה אותן בסטירות וצביטות (עמוד 119 שורה 7).

בסופו של יום, לאחר תהליך ארוך של תשאול, כאשר הבינה כי בית-המשפט ישמע את עדותה עד תום, עד אשר תמסור גרסה, היא אשרה כי הנאשמת נהגה לנקוט כלפיה וכלפי אחותה באלימות אשר כללה "סטירות", הגם שעשתה כן כמי שכפאה שד, תוך הנהון מהיר בראשה לאות הסכמה, תוך תקווה שהנאשמת לא תבחין בכך.

הודעתה במשטרה הוגשה והתקבלה - 9/ת חלף עדותה, במסגרת סעיף 10א(א) לפקודת הראיות (נוסח חדש) תשל"א - 1971 (עמוד 75 שורה 23).

רס"מ טלי ששון העידה (עמוד 57 שורה 15 והלאה) ואשרה כי גבתה את הודעתה, רשמה דברים שנמסרו מרצון חופשי ואני מקבל את עדותה בעניין זה. למרות שמטבע הדברים לא יכולה הייתה לזכור את נסיבות גביית ההודעה, אין חולק כי מדובר במסמך הכולל את אמרתה של העדה, אשר תוכנו התקבל כדין.

על כן, אני מקבל את אמרתה של העדה במשטרה (9/ת) כבסיס לקביעת ממצאי עובדה.

בחינת האמרתה (9/ת) מלמדת, כי החוקרת לא הכניסה דברים לפיה, והיא מסרה דברים המתיישרים עם נסיבות גביית האמרה, לאמור אמרה של קטינה, בהתאם ללשונה, הנמסרת בבית-הספר ואשר מתועדת במלואה בלא כחל ושרק.

כך, למשל, שאלה בתמימותה את החוקרת: "מה את העושה עם מה שאת רושמת ולמה את כותבת?" (עמוד 1 שורה

(12).

בנוסף, ניכר היה כי גם באמרתה היא לא גילתה מוטיבציית יתר להפליל את הנאשמת, ואפנה בעניין זה לשתיקתה בשורה 2 לעמוד השני. כלומר, גם אז העדה לא גילתה רצון לרקום עלילת כזב נגד אימה.

וכך מסרה לגופם של דברים:

אישרה כי כאשר יש בבית מריבות הנאשמת צועקת (עמוד 2 שורה 6), אך היא גם צועקת "תמיד. אין לה שעות מסוימות" (עמוד 2 שורה 8).

השיבה כי הנאשמת מכה אותן ותשובה זו התקבלה באופן המלמד, כי גם באמרתה לא חפצה העדה למסור מידע מפליל, כדלקמן:

"ש: האם אימא מרביצה להם? ת: להם לא. ש: למי כן? ת: תראי, כשהקטנים משתוללים ולא מקשיבים אז אני ו'. כועסות אליהם ואז אימא פתאום מגנה עליהם ויוצאת עלינו. ש: מה זאת אומרת יוצאת עלינו, למה את מתכוונת, מה בדיוק אימא עושה? ת: היא צועקת עלינו ולפעמים היא מרביצה. ש: תתארי לי מקרה שאימא הרביצה לך או לי? ת: לא זוכרת זה (לב) שהם לא מקשיבים. ש: איך אימא מרביצה? ת: נותנת סטירה עם הידיים או צובטת. ש: איפה היא נותנת סטירה או צובטת? ת: בגוף, בפנים או בידיים. בגוף היא לא חושבת איפה לתת, היא פשוט נותנת כשהיא עצבנית. ש: מתי הייתה הפעם האחרונה שאימא הרביצה לך? ת: מזמן. ש: את יכולה לספר על המקרה? ת: לא זוכרת" (עמוד 2 שורה 15 והלאה).

אציין, כי במהלך עדותה התרשמתי מעדה זו כעדה אשר נוטה להתעצבן, לווכחות ולא פעם אחת הרימה את קולה באולם בית-המשפט, באופן המעניק נופך נסיבתי מסוים, הגם שאינו מצדיק, לאלימות שתוארה לעיל.

(2). עדותה של י.כ:

עדותה כללה טענה אחת, שלפיה אינה זוכרת את האירועים המתוארים וכי איבדה את זיכרונה כליל ביחס לאותה תקופה (עמוד 127 שורה 11 והלאה).

לדבריה, בשנת 2015 עבדה תאונת דרכים שבעקבותיה אושפזה ושלאחריה איבדה את זיכרונה (עמוד 123 שורה 32 והלאה, עמוד 126 שורה 32).

למרבה הפליאה לא הוצג תיעוד רפואי התומך בטענה זו ולא את מסמכי התביעה הנטענים (עמוד 139 שורה 32).

אכן, זוהי עדת תביעה, אולם אם הנאשמת רצתה להוכיח כי יש ממש בטענתה של העדה האודות התאונה, גם היא יכולה הייתה לפנות אל בית-המשפט, בבקשה לקבל צו להמצאת המסמכים התומכים בטענתה, אך היא לא עשתה כן. אזכיר, כי הייתה זו עדה עוינת, ולפיכך יש להניח כי אם היו ברשותה מסמכים התומכים בטענתה, כדי לעזור לנאשמת, אימה, בעניינה, היא הייתה טורחת ומציגה את אותם המסמכים.

מעבר לכך, ניכר היה כי הטענה בדבר איבוד זיכרון הינה כזב מוחלט המחפה על חוסר רצונה להפליל את האם במרחק הזמן.

ניכר היה כי עדה זו מבקשת לרצות את הנאשמת בעדותה: היא הביטה תדיר לעברה כמבקשת לבחון האם היא מרצה אותה בתשובותיה, ואכן בצדק העירה התובעת, דאז: "אל תסתכלי כל הזמן לאימא לקבל אישור" (עמוד 130 שורה 30).

בעיונותה, היא לא זיהתה את תמונת ידה (עמוד 149 שורה 28 והלאה).

אכן, העדה הייתה עוינת ואמרתה במשטרה הוגשה חלף עדותה (ת/10).

בעניין זה העידה רס"מ לימור צנעני (עמוד 59 שורה 25 והלאה) ואני מקבל את עדותה בדבר נסיבות גביית ההודעה, הגם שגם היא לא יכולה הייתה, מטבע הדברים, לזכור כל פרט אודות נסיבות גביית האמרה.

בהחלט ניתן לאמץ את אמרתה במשטרה (ת/10) כבסיס לקביעת ממצאים כנדרש בהליך זה.

אמרתה במשטרה רווית פרטים שאותם לא יכולה הייתה השוטרת לדלות ממוחה שלה וסגנונה מתאים לאמרתה של נערה.

וכך מסרה בת/10:

"היא לא מרביצה לי מכות, אלא לפעמים היא נותנת לי סטירה על היד שלי" (עמוד 1 שורה 10).

תיארה את האירוע האחרון שבו הגיעה המשטרה אל ביתם, במהלכו "...ואז אימא שלי החליטה שאני מתחצפת אליה והיא צבטה אותי ביד וזהו. ואז הגיעה נידת משטרה" (עמוד 1 שורה 13 והלאה).

אשרה כי הצביטה של הנאשמת כאבה לה ואף השאירה לה סימן ביד שאותו הראתה לאחת השוטרות (עמוד 2 שורה 1 והלאה). וכן: "כן, אני הראיתי לה את הסימן" (עמוד 2 שורה 17).

העובדה שהראתה לחוקרת את הסימן, מתיישבת ומשלימה את העובדה כי השוטרת צילמה את מה שהראתה לה (ת/3).

ניכר, כי גם באמרתה במשטרה לא חפצה העדה להכביר מילים מפלילות ביחס להתנהגות הנאשמת: "אני לא רוצה לספר עליה יותר. זהו. ש: למה את לא רוצה לספר ? ת: כי ככה" (עמוד 2 שורה 5).

ידעה להסתייג מאליומות כלפי האחים הקטנים (עמוד 2 שורה 8 והלאה) והסתייגה מהטענה כי הנאשמת נהגה להכותם "כל יום" (עמוד 2 שורה 26).

אמרה דברים מפורשים המלמדים, כי לא רצתה שיאונה לנאשמת רע: "ש: יש לך מה להוסיף ? ת: אני לא רוצה שיקרה לאימא משהו רע" (עמוד 3 שורה 1 והלאה).

על כן, אני קובע שבהחלט יש מקום לקבל את אמרתה של עדה זו, כבסיס לקביעת ממצאים, ולהעדיפה על פני עדותה העוינת.

(3). ראיות תומכות נוספות:

א. ת/1 - דוח פעולה מאת השוטרת עינב חמו מתאריך 11.10.12 (האישום הראשון) שם כתבה כי הגיעה אל דירת הנאשמת, שמעה צעקות, הבנות סיפרו לה כי הנאשמת הכתה אותן ומכה אותן.

יצוין, כי נרשם בדוח, שהשוטרת שמעה מעבר לדלת את המילים: "די זה כואב לי, תעזבי אותי", וזו ראייה ישירה, שאינה מפי השמועה, לעצם אמירת הדברים.

אמרה זו קבילה הן לפי סעיף 9 לפקודת הראיות והן לפי סעיף 10 (1) לפקודה.

איני מקבל בעניין זה את טענת ב"כ הנאשמת בסיכומיו, כי יתכן והשוטרת שמעה את קולה הצווחני של הנאשמת, שדווקא היא זו שהתאוננה נוכח אלימות שספגה מבתה.

עוד יצוין כי הנאשמת השתתה כ"שתי דקות" בפתיחת הדלת.

י.כ., עמה שוחחה ביחידות, הייתה בחדרה "בוכה ומחזיקה את הפנים" היא אמרה לחוקרת שהנאשמת תקפה אותה, בין השאר ב"כאפה ללחי".

אף אמרה זו קבילה לחובת הנאשמת לפי הסעיפים דלעיל.

איני מקבל את טענת ב"כ הנאשמת בסיכומיו, כי העובדה שהשוטרת לא ציינה שהבחינה בסימן אדום על לחי בתה, מלמדת, כי הנאשמת לא סטרה לה, שהרי לא כל סטירה חייבת להותיר סימן אדום בולט.

החוקרת ציינה כי צילמה את ידה.

וכן, כי לפי הדוח, הבת ש.כ. הגיעה לאחר מכן: "שוחחתי עם אחות של י. ש. כ., בת 17, אשר בדיוק חזרה הביתה ומסרה לי כי ברחה מהבית כי פחדה שאימא תרביץ גם לה...". כלומר, השתיים לא היו יחד בעת המעשים, באופן שיכול להוביל לקבלת הטענה כי שתי הבנות רבו ביניהן.

יש לדחות את עמדת הנאשמת מפי ב"כ בסיכומיו, המבקשת להפוך את היוצרות ולהציג את הבנות, המתלוננות, כנאשמות ואילו את הנאשמת כנפגעת האלימות מצדן, שכן הראיות דוחות עמדה שכזו.

בדוח הפעולה מפנה השוטרת לאירוע קודם שבו התייצבה בדירה ושמעה דברים ("לציין, כי פעם שעברה, שהייתי באירוע זה, י. ברחה מהבית בגלל שאימא שלה הרביצה לה, כי אמרה לה שהיא רעבה ואמרה לה שאין לאכול בבית...לציין כי גם מאירוע קודם היו סימנים על הגוף בידיים ובחזה"), אך לא הוגש בפני אותו דוח פעולה שנרשם בזמן אמת ביחס לאותו אירוע קודם. כלומר, אין להעניק משקל נכבד לדברים שנמסרו ביחס לאותו אירוע קודם, כך גם ביחס לאירועים קודמים שצוינו בדוח.

ב. ת/3 - תמונות של ידיה של י.כ., מלמדות על קיומה של חבלה ואדמומיות.

כזכור, י.כ. אישרה בחקירתה במשטרה (ת/10) כי אכן הציגה לחוקרת את החבלות והיא צילמה אותן.

עניין זה מצוין גם בדוח הפעולה ת/1.

על כן, סביר להניח כי החוקרת צילמה חבלה שאותה ראתה בעין, שאם לא כן לא הייתה טורחת ומצלמת ממצא ערטילאי, בלתי נראה.

אציין, כי גם אם יש להעניק משקל ראייתי נמוך, לנצפה בתמונה (ת/3), הרי שעצם העובדה שהחוקרת הבחינה בחבלה - גם אם אין מדובר בהכרח בחבלה המצולמת בת/3 - היא ראייה נכבדה העומדת בפני עצמה.

ג. ת/4 - גרסת העדה ענבר היבא, אשר הגיעה לדירה יחד עם השוטרת עינב חמו ושמעה את הבנות.

יצוין, כי בת/4 הוסיפה עדה זו כי: "שמעתי את השוטרת שואלת את האימא צילה האם היא הרביצה לבנות שלה **והיא מסרה כי היא הרביצה לבת י. ונתנה לה סטירה**" (שורות 13 - 15).

ואולם, עיון בת/1, דוח הפעולה של השוטרת עינב חמו מלמד, כי הנאשמת **לא** הודתה בפניה ונרשם: "שוחחתי עם צילה ביחידות, אשר לא הייתה מוכנה להקשיב לי לשום מילה, צעקה והשתוללה". כלומר, אין כאן את אותה הודיה נטענת.

ענבר היבא נשאלה בעדותה כיצד יתכן שאירוע כזה לא מוצא ביטוי בדוח הפעולה של השוטרת עינב חמו ולא הייתה בפיה תשובה מספקת (עמוד 57 שורה 30). קשה לקבל, שבעיני שוטרת הדברים ייחשבו "לא היה מספיק רלוונטי או מספיק חשוב".

על כן, **לא ניתן להתחשב במסמך ת/4 כמכיל הודיה של הנאשמת.**

ד. ת/6 ו ת/7 הן ראיות המתארות את מצבה הכללי של המשפחה, מבלי משמעות אמתית לחזית המריבה, כלומר האם הנאשמת תקפה את הבנות, כפי הטענה, אם לאו, וגם העדה אירית נגבי העידה מפורשות, כי לא ראתה תקיפה במו עיניה ולא שמעה מפי הבנות שהאם תוקפת אותן ("ש: את ראית במו עיניך את הנאשמת מכה את הבנות? ת: לא ראיתי. ש: את ראית במו עיניך את הבנות חבולות? ת: לא ראיתי. ש: הבנות הגדולות סיפרו לך שהאימא מכה אותן? ת: לא, אני לא הייתי מעורבת בטיפול בבנות בכלל" - עמוד 23 שורות 25 - 30).

(4) הודעות הנאשמת במשטרה:

ת/5 היא הודעת הנאשמת מתאריך 14.10.12. במסגרת זו מסרה, בין השאר, ביחס לאירוע המדובר באישום הראשון:

"אני צעקתי עליה אני מודה ואז באיזה שהוא שלב **אני פשוט נתתי לה עם היד שלי מכה ליד** שלה אבל לא היה לה שום סימן זה המכה היחידה שאני נתתי לה לא נשכתי אותה ולא צבטתי אותה ולא היה לה שום סימן, אם היא הראתה סימנים זה בינה לבין אחותה שהן רבות אבל אני לא מרימה יד עליה".

בעניין זה, העידה רס"מ לימור צנעני, אשר גבתה את ההודעה (עמוד 47 שורה 11 והלאה). בין השאר, אישרה כי לא בדקה את טענות הנאשמת, שלפיהן שתי הבנות רבות ביניהן (עמוד 52 שורה 25), אך אין במחדל זה ממש היורד לשורש העניין.

ת/8 היא הודעת הנאשמת מתאריך 11.10.12 בה הכחישה את הנטען (נגבתה על ידי רס"מ ניר ששון - עמוד 62 שורה 20 והלאה).

מסרה, בין השאר: "אני לא תקפתי" (שורה 1), מסרה כי הבנות מרביצות לילדים הקטינים (שורה 3), י' "נלחמה איתי והיא בעטה בי ואני ניסיתי להתגונן ודחפתי אותה שלא תבעט בי ואמרתי לה תפסיקי זה כואב לי והתחילה לצעוק ולהתרגז בגלל שאמרתי לה קומי לעזור, ואני רוצה שזה ייגמר. אנחנו בטיפול...אני לא עושה רע לילדים שלי ואני מנסה לגונן על הילדים הקטנים (שורות 8 - 10), "אני פשוט דחפתי אותה ממני שלא תבעט בי, לא נשכתי ולא הרבצתי. ההיפך אני מפרידה" (שורה 16), "לא נשכתי ולא הרבצתי" (שורה 25), אין לה סימנים מהבעיטות (שורה 45).

(5). עדות הנאשמת:

מעבר לרשום הישיר הבלתי אמצעי המוביל למסקנה ברורה, כי יש לדחות את עדות הנאשמת, הרי שמסקנה זו מתבקשת נוכח הריק העובדתי של עדותה, אשר כלל, בעיקר את צמד המילים "**לא זוכרת**".

אם כך הם פני הדברים, והיא אינה זוכרת, יתמלא החסר בראיות התביעה ובכלל זה בגרסאות המתלוננות, באמרתן במשטרה, שכן זכרו, שתועדו מיד לאחר קרות האירועים.

תחילה מסרה הנאשמת גרסה ביחס להשתלשלות האירועים נשוא האישום הראשון (עמוד 67 שורה 17 והלאה), שבמסגרתה הגיעה הביתה, שמעה צרחות, הפרידה בין הילדים, צעקה "אבל להרים ידיים, לא הרמתי, לנשוק, לא נשכתי, ולא שרטתי" (עמוד 68 שורה 23 והלאה).

סיפרה כי י.כ. תקפה אותה ו"אני התגוננתי" (עמוד 74 שורה 20). אחר הוסיפה כי י.כ. בעטה בה: "עם הרגליים, השתוללה, עם הידיים" (עמוד 77 שורה 10), בעטה בה (עמוד 77 שורה 14). ברם, לאחר מכן התברר כי התיאור שמסרה, שבמסגרתו י.כ. יושבת על המיטה ובוועטת בה והיא מתגוננת אינו מסתדר. בהחלט עולה השאלה, כיצד י.כ. בעטה בה כשהיא יושבה, וכיצד הנאשמת הדפה אותה, כאשר הנאשמת עומדת לנגדה וי.כ. ישובה על המיטה, כפי שהנאשמת תיארה בעדות (עמוד 80 שורה 3 והלאה).

לאחר מכן, הוסיפה פרט שבמסגרתו אישרה שנתנה לה מכה בכתף - נתון שלא בא זכרו במסגרת התיאור שנמסר בחקירה הראשית: "**נתתי לה פה מכה**" (עמוד 82 שורה 30 והלאה).

לאחר מכן, התברר, כי ההתרחשות הנ"ל אינה זכורה לה ולא ברור כיצד העידה אודותיה (עמוד 85 שורה 11 והלאה): "משהו כזה, כן. אני לא יכולה להגיד לך בדיוק, כי זה לא הרבה זכור לי. מה שזכור לי אני אומרת". וכן: "באמת שאני לא זוכרת. אני לא זוכרת..." (עמוד 85 שורה 29 + עמוד 92 שורה 6 והלאה).

אני דוחה את הסברה כי הבנות סיפרו לשוטרים דברים, משום "שיכול להיות שהייתה בלחצים נפשיים, שלחצו עליה" (עמוד 74 שורה 17).

הנאשמת לא יכולה הייתה למסור הסבר לגרסתה המידית של י.כ. כפי שתועדה בת/1 ומדוע תעליל עלילה על אימה:
"אין לי תשובה" (עמוד 98 שורה 1).

איני מקבל, ש.י.כ. ערכה לשוטר אשר נכנסה אל הבית הצגה מבוימת, תוך שהיא אוחזת בפניה ומוסרת את תמצית האירוע, אלא שהייתה זו גרסה מידית, אותנטית שכולה אמת של נערה בוכייה אשר זה עתה חוותה אלימות מצד הנאשמת.

הנאשמת לא יכולה הייתה למסור הסבר סביר לגרסה שהובאה בחקירתה במשטרה, שם ניתן למצוא תרחיש עובדתי אחר, שונה לחלוטין, שאינו כולל התגרות ותקיפה מוקדמים מצד בתה (עמוד 83 שורה 30 והלאה).

איני מקבל את הסברה כי באותו היום היא השתהתה לפתוח את הדלת משום שלא זכרה היכן החביאה את המפתח (עמוד 87 שורה 23).

הנאשמת אישרה כי י.כ. צעקה באותו היום (עמוד 88 שורה 23) ואיני מקבל את הטענה כי הייתה זו צעקה מעושה ומוגזמת (עמוד 88 שורה 32).

טענתה כי באותו יום ש.כ. הייתה בדירה (עמוד 92 שורה 23) אינה מתיישבת עם האמור בדוח הפעולה ת/1.

(6). הטענה כי יש לזכות את הנאשמת מן האישום השני:

בשלהי, הליך ההוכחות, טען ב"כ הנאשמת טענה "מקדמית", שלפיה הוא לא היה ער לאישום השני, אך גילה שהנאשמת כלל לא נחקרה באזהרה ביחס לאישום השני, ולפיכך לא יכולה הייתה להתגונן מפניו על כן יש להורות על ביטולו.

ראשית אציין, כי ניתן למצוא גם התייחסות כללית להתנהלותה של הנאשמת מול המתלוננות בהודעתה מתאריך 14.10.12 (ת/5) בשורות הראשונות עד סופו של העמוד השני.

ניתן למצוא אמרות כלליות מצד הנאשמת, המכחישות כל אפשרות של תקיפה כלפיהן, הגם שהיא לא נשאלה על כך מפורשות, ברחל בתך הקטנה.

כך, למשל, ניתן למצוא אמרה כללית: "אני לא מרימה ידיים, לפעמים אני יכולה לצעוק שבא לי להרביץ להם אבל אני לא מרימה ידיים" (עמוד 2 שורה ראשונה לת/5).

אכן, ראוי היה כי הנאשמת תשאל שאלות ממוקדות וברורות יותר, שאינן מותירות ספק, בכל הקשור לחשד לתקיפה במשך תקופה, באירועים קודמים, וניתן לומר שיש כאן פגם חקירתי מסוים.

ואולם, לצורך הדיון, גם אם יש דבר מה מסוים בטענת הנאשמת, אני סבור שלא נפל פגם שורשי אשר הוביל לפגיעה בהגנתה עד כדי זיכוי מן האישום השני, רק מסיבה זו.

מדובר בטענות דומות לתקיפת בנותיה, מאותה מחלקת טיעונים.

הנאשמת הוזהרה ביחס לאותה עבירה.

האישום השני אינו דן באירוע פלילי, חיצוני, אחר, שאינו קשור כלל לדברים שהתבררו במשטרה או במשפט - אלימות כלפי בנותיה.

הנאשמת מסרה להגנתה תגובה כללית, שלפיה היא מעולם לא תקפה את בנותיה. באופן דומה העידה להגנתה וקו הגנה **כללי** זה קרס, כך שלא נפל שום עיוות דין שפגע בקו הגנה זה.

ראו בעניין זה רע"פ 1030/05 ברקו נגד מדינת ישראל (3.2.05) אשר בו הוצגה טענת נאשם, כי הורשע במעשה מגונה כלפי מתלוננת שביחס אליה כלל לא נחקר בחקירתו במשטרה. בית-המשפט העליון קבע: "מכאן בקשת רשות הערעור שבפניי, בה מלין המבקש על הרשעתו במעשים מגונים במתלוננת א.ס. המבקש שב וטוען כי מעולם לא נחקר לגבי מעשיו כלפי א.ס. ולראשונה למד על ההאשמות כלפיו בעניין זה רק בעת שהוגש נגדו כתב האישום...לדבריו, נמנעה ממנו עקב כך האפשרות להתגונן כראוי על ידי מסירת גרסה בעוד זכרונו טרי ולפיכך, נגרם לו נזק ראייתי ועיוות דין. דין הבקשה להידחות. אכן, סדר הדברים הראוי הוא כי חשוד יחקר על החשדות המיוחסים לו בטרם מוגש כנגדו כתב אישום. יחד עם זאת, שוכנעתי כי בנסיבות המקרה הקונקרטי ומן הטעמים שפירט בית המשפט המחוזי, לא נגרם למבקש עיוות דין...".

וכן ראו: ע"פ (מרכז) 47734-01-17 דוד שרעבי נגד מדינת ישראל, תק-מח 2017(2), 20019 (16/05/2017): "לא מצאנו ממש גם בטענתו של המערער לפיה לא היה מקום להרשיעו בעבירה לפי סעיף 333 לחוק העונשין שכן נחקר על תקיפה הגורמת חבלה (סעיף 380), וכן לא הוכח ששבר באף מהווה חבלה חמורה. יש לזכור שהמערער נחקר על תקיפה הגורמת חבלה ועומת עם העובדות המבססות את האשמה נגדו. יתכן והיה מקום לטענתו לו היה נחקר על עובדות ואשמה שונים לגמרי כגון עבירת רכוש או עבירת מס ומועמד לדין בעבירת אלימות, ואולם בענייננו נחקר המערער על עבירת האלימות שלפיה תקף וגרם חבלה, שקו ההגנה שהוצג על ידו בעת חקירתו המשטרית זהה לקו ההגנה שהציג במסגרת משפטו, היינו שלא תקף אלא הותקף ושהחבלה נוצרה כתוצאה מנפילת המתלונן על הקרקע כאשר לו עצמו אין חלק בנפילתו שנגרמה על פי דבריו על ידי גורם אחר (סעיף 4 לתשובתו לכתב האישום). הנה כי כן העובדה שלא נחקר במשטרה קונקרטית על גרם חבלה חמורה אלא על תקיפה הגורמת חבלה אינה רלוונטית ולא מצאנו כי נגרם לו נזק ראייתי כלשהו או עיוות דין בשל אי ציון עובדה זו בחקירתו במשטרה. במילים אחרות, עצם סיווג

החבלה הינו עניין משפטי ולא היה רלוונטי לקו ההגנה ואף המערער בתשובתו לכתב האישום שבו הואשם כזכור בסעיף 333 לחוק לא מצא כלל לנכון לכפור בעובדה זו. כל האמור לעיל מגבש את המסקנה כי קו ההגנה של המערער היה כללי כנגד עצם גרם החבלה ובפועל לא נפגעה יכולתו להתגונן... על כן לא עומדת לדעתנו למערער טענה זו"

וכן בע"פ (תל-אביב-יפו) 70784/06 סימון סופר נגד מדינת ישראל, תק-מח 2008(3), 1260(07/07/2008): "הרשעה באישומים לגביהם לא נחקר במשטרה - המערער לא נחקר במשטרה ביחס לתשעה אישומים מבין הארבעה-עשר שיוחסו לו בכתב האישום (אישומים מס' 1, 3, 7, 8, 9, 10, 11, 12, 13), ובכך, לטענתו, נפגעה זכותו הבסיסית להתגונן. גם טענה זו דינה להידחות משני טעמים: ...הטעם השני - מעוגן בקביעת בית-משפט קמא, המקובלת עלי, לפיה בנסיבות מקרה זה ובייחוד משום שקו ההגנה שהוצג על-ידי המערער ביחס למתלוננים, לגביהם נחקר במשטרה (אישומים 2, 4, 5, 6, 14) זהה לקו ההגנה שהציג במהלך משפטו לגבי יתר האישומים, שלגביהם לא נחקר במשטרה, היינו - שיטת פלקו היא טובה ומצליחה, אולם המטופלים לא מילאו אחר הוראות הטיפול. מכאן, שקו הגנה כללי זה רלוונטי לכל האישומים כולם, ובנסיבות אלה לא נגרם למערער נזק ראיתי או עיוות-דין... יתרה מכך, וכפי שעמד על-כך בית-משפט קמא, אף שבתשובתו לכתב האישום כפר המערער באישומים 1, 3, 11, 13 בטענה כי אינו זוכר דבר לגביהם, הרי שבעדותו במשפט העלה טענות ספציפיות לגבי המתלוננים באישומים אלה. כך טען, כי בנה של ע"ת 5 היה בטיפול במשך זמן קצר (אישום 1); כך טען, ש"אחר" הוא שטיפל במתלוננת באישום 3 וכי הוא עצמו אינו זוכר אותה; כך טען, שנזכר במתלונן באישום 11 כאשר ראה אותו בבית המשפט ונזכר כי בתו של זה גבהה בסנטימטר אחרי חודש של טיפול, אולם לא הקפידה על הנחיות הטיפול; וכך גם טען, כי למראה ע"ת 4 נזכר בו, באומרו כי הלה גבה בסנטימטר וחצי (אישום 13). לגבי אישומים 10 ו-12, וכפי שכבר צויין לעיל, תשובתו של המערער לכתב האישום כוללת התייחסות אליהם, ורק בעדותו בבית המשפט - ומשלא העידו המתלוננים באישומים אלה - טען שאינו זוכר דבר בעניינם. כל אלה מגבשים בסיס מוצק למסקנתו של בית-משפט קמא, כי קו ההגנה של המערער היה קו כללי, הרלוונטי לכל האישומים וכי בפועל לא נפגעה יכולתו של המערער להתגונן אף כי לא נשאל על כל אחד מהם בעת שנחקר במשטרה".

כך הם פני הדברים במקרנו - הנאשמת ניהלה פרשת הגנה לפי **קו הגנה כללי**, שראשיתו בחקירותיה במשטרה, שלפיו לא היו דברים מעולם, כלומר שהיא מעולם לא הכתה את בנותיה.

לפיכך, העובדה שלא נחקרה בחקירותיה במשטרה, במפורש (למרות שמסרה תגובה מכחישה כללית), אודות האישום השני, הכללי, לא פגעה בנסיבות תיק זה בהגנתה ולא הסבה לה עינוי דין.

ד. תוצאה:

לאור כל האמור לעיל אני קובע כי המאשימה עמדה בנטל הבאת הראיות וההוכחה, כנדרש בפלילים, לנטען בשני האישומים.

אני מרשיע את הנאשמת, כדלקמן:

באישום הראשון, עבירה של תקיפת קטין על-ידי אחראי, לפי סעיף 368ב (א) לחוק העונשין, התשל"ז - 1977.

באישום השני, ריבוי עבירות של תקיפת קטין על-ידי אחראי לפי סעיפים 368ב(א) + 368א(2)(1) לחוק הנ"ל.

ניתנה היום, ט' אדר א' תשע"ט, 14 פברואר 2019, במעמד הצדדים.